

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΙΚΡΙΚΑΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΚΑΤΕΡΓΟΥ ΤΗΣ “ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ”

Το όνομα του ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΚΡΙΚΑ δε θα το βρείτε στα πρωτοσέλιδα, στην πραγματικότητα ούτε καν σε κάποιο μονόστηλο. Δεν ήταν διάσημος, ούτε θύμα κάποιων “ξένων εγκληματιών”, απ’αυτές τις περιπτώσεις δηλαδή που τα ΜΜΕ αρέσκονται να προβάλλουν μεγεθυμένα. Οι δ ο λ ο φ ό ν ο ι του είναι αξιοσέβαστοι και είναι μια δύναμη στην “4η εξουσία” της (παρα)πληροφόρησης. Σκοτώθηκε δουλεύοντας στα τυπογραφεία του Τεγόπουλου, ένα ασήμαντο αλλά απαραίτητο γρανάζι στις μηχανές του.

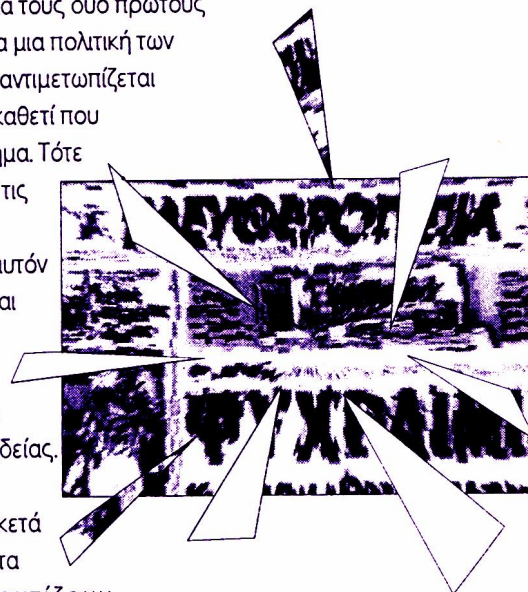
Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί τετριμμένα σαν “*εργατικό ατύχημα*”, ένας όρος που ηχεί ειρωνικά σε όσους βιώνουν τις υπερεντατικές εργοστασιακές συνθήκες σ’αυτή και σ’άλλες παρόμοιες δουλειές. Ένας όρος που σίγουρα ακούγεται λίγο σε όσους μπορούν και αντιλαμβάνονται πιο πέρα από τη σκληρή στατιστική βεβαιότητα των θανάτων που επαναλαμβάνονται κ α θ η μ ε ρ ι ν ά στα εργοστάσια και τις οικοδομές. Το ότι μετράμε μόνο για τους δυο πρώτους μήνες της χρονιάς 15 νεκρούς εργάτες σημαίνει πως δεν μιλάμε για ένα απλό γεγονός αλλά για μια πολιτική των αφεντικών, που για να πολεμηθεί από την πλευρά των εργαζομένων πρέπει το κάθε γεγονός να αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα μέσα στους χώρους εργασίας και όχι αφηρημένα σαν αριθμός στατιστικής. Γιατί καθετί που επαναλαμβάνεται με τέτοια συχνότητα, όταν δηλαδή κάτι το περιμένεις, δε μπορεί να είναι ατύχημα. Τότε οι συνθήκες κάτω από τις οποίες συμβαίνει δε μπορεί παρά να είναι δολοφονικές και αυτοί που τις επιβάλλουν δ ο λ ο φ ό ν ο ι. Θα μπορούσε λοιπόν και αυτή η δολοφονία να χαρακτηριστεί σαν “εργατικό ατύχημα” μα δεν έγινε ούτε αυτό! Με εκπληκτική συνέπεια στο χαμερπή ρόλο τους, αυτοί της (παρα)πληροφόρησης, τα αφεντικά της ελευθεροτυπίας και μαζί οι δούλοι τους που λέγονται δημοσιογράφοι, α π έ κ ρ υ ψ α ν από την αρχή την ύπαρξη του γεγονότος επιβεβαιώνοντας τη δεδομένη ενοχή τους. Όταν ακόμη ο Γιάννης χαροπάλευε με κομμένα τα δυο του πόδια, αυτοί παζαρεύανε με λεφτά τη σιωπή των γονιών του. Όταν ο Γιάννης κατέληξε στο θάνατο, αυτοί του έδωσαν μερικά εκατοστά απ’ τον πολύτιμο χώρο της εφημερίδας τους για το αγγελτήριο της κηδείας. Γιατί απόκρυψη; Όχι μόνο απλά γιατί κάτι τέτοιο επηρεάζει αρνητικά την “εικόνα” τους. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε πως η “κοινή γνώμη”, εκπαιδευμένη και κατασκευασμένη απ’αυτούς, είναι αρκετά κυνική πια για να συγχωρήσει και να αδιαφορήσει. Το κρύβουν γιατί με αλαζονικό θράσος, αυτά τα καθάρματα δε θέλουν να αλλάξει οτιδήποτε από το εργασιακό καθεστώς απ’ το οποίο αυτοί π λ ο υ τ ι ζ ο υ ν.

Ποιο είναι αυτό το καθεστώς; Συνεχή “ατυχήματα”, συνέπεια του 24ωρου φόρτου εργασίας και των υπερεντατικών ρυθμών. Σ’αυτό πρέπει να προστεθεί πως με δεδομένο την καταστρατήγηση κάθε κανόνα ασφαλείας, ανειδίκευτοι, όπως ακριβώς ήταν και ο Γιάννης αλλά και η συντριπτική πλειονότητα των εργαζομένων, πιέζονται να χειριστούν μηχανήματα. Από την άλλη οι μισοί εργαζόμενοι στα τυπογραφεία του Κορωπίου βρίσκονται κάτω από ένα παράνομο και εκβιαστικό καθεστώς “εποχιακών”(:) όπου τα μεροκάματά τους αυξομειώνονται αυθαίρετα σύμφωνα με τις ανάγκες της παραγωγής όπως τις ορίζουν αυτοί που την ελέγχουν. Προσπαθούν μ’ αυτόν το τρόπο να κρατάνε τους εργαζόμενους “στην πρίζα” για να αποδεικνύουν καθημερινά την παραγωγικότητά τους. “*Κρέας υπάρχει αρκετό*” φαίνεται πως σκέφτονται και μάλιστα το ψάχνουν στη “*φθηνότερη τιμή*”. Το να αναγνωρίζεις βέβαια τους εκβιασμούς των αφεντικών δε σημαίνει να τους μετατρέπεις σε άλλοθι, πράγμα που έκανε η πλειοψηφία των εργατών στο Κορωπί αδιαφορώντας επιδεικτικά για το θάνατο του συναδέλφου τους (αγνοώντας(:) πως έτσι αδιαφορούν και για τις δικές τους ζωές). Και αυτό δίνει με τη σειρά του άλλοθι και στ’ αφεντικά...

Αυτοί που έχουν για εμπόρευμα την πληροφόρηση και ξέρουν να υπολογίζουν το κέρδος για κάθε είδηση που βγάλουν, βρήκαν πως στο συγκεκριμένο γεγονός υπήρχε ζημία. Η σιωπή από τις υπόλοιπες εφημερίδες επιβεβαιώνει τη συννομοτική συνεργία των υπόλοιπων μαφιόζων του χώρου. Η απόκρυψη του θανάτου του Γιάννη Τσικρίκα μιλάει από μόνη της. Αυτό όμως δε σημαίνει πως ζητάμε ή πως αρκεί μια άνευ όρων δημοσιοποίηση αυτής όπως και των άλλων δολοφονιών στα κάτεργα της δουλείας. Το νόημά της μπορεί να διατηρηθεί μόνο μέσα από την αυτοοργανωμένη αντίσταση στα αφεντικά. Η αντίθεση άλλωστε αυτής της περίπτωσης μιλάει για πολλά, υπενθυμίζοντας μεταξύ αυτών τη θέση και την ηθική της δημοσιογραφίας που αναλαμβάνει εργολαβικά τη διαμεσολάβηση σε κάθε κοινωνικό ζήτημα. Σημασία έχει να αρνηθούμε και αυτή την εξουσία της διαμεσολάβησης-διαστρέβλωσης, δίνοντας βάρος στην αντιπληροφόρηση-δράση των αυτόνομων -μακριά από τα συνδικάτα- εργαζομένων (γιατί δίπλα σ’αυτή την απόκρυψη δεν ξεχνάμε την απάθεια των αφομοιωμένων συνδικάτων και το μερίδιο οργής που αντιστοιχεί σε αυτά.)

Πίσω απ’όλα υπάρχει πάντα η εκμετάλλευση των εργαζομένων ή σωστότερα αυτή η εκμετάλλευση είναι η βάση για όλα. Η πραγματικότητα υπενθυμίζει οδυνηρά αυτή την αλήθεια παρόλο που θέλουν να την καταστήσουν “αναχρονιστική”. Πίσω από κάθε εμπόρευμα υπάρχει μια διαδικασία εκμετάλλευσης και αυτό δεν παύει να ισχύει και για το συγκεκριμένο εμπόρευμα της ελευθεροτυπίας που λέγεται “προοδευτική δημοσιογραφία” με την ακόμα πιο καλογουαλισμένη βιτρίνα του (αλήθεια που είναι τώρα όλοι αυτοί οι “*ακρο-*”, “*αναρχο-*”, “*αντι-*”-δημοσιογράφοι που φλυαρούν κάθε τόσο ψευτοριζοσπαστικά:).

Κάποιες και κάποιοι όμως δεν έχουμε σκοπό να ενισχύουμε ούτε να υπομένουμε την εκμετάλλευση που μας επιφυλάσσουν. Κάποιοι και κάποιες δε θέλουμε να ξεχάσουμε και αυτή τη δολοφονία περιμένοντας απλά τις υπόλοιπες.

**ΠΟΣΕΣ
ΠΙΘΑΝΟΤΗ-
ΤΕΣ ΕΧΕΙ Ο
ΤΕΓΟΠΟΥ-
ΛΟΣ ΝΑ
ΠΑΘΕΙ
ΕΡΓΑΤΙΚΟ
ΑΤΥΧΗΜΑ;**